

Sygn. akt: X C 547/19 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu X Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodnicząca: SSR Katarzyna Malinowska

Protokolant: Stażysta Magdalena Skinder

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2019 r. w Toruniu

sprawy z powództwa (...) S.A. w B.

przeciwko M. D.

o zapłatę

I. uchyla nakaz zapłaty z dnia 6 września 2018r. wydany przez Sąd Rejonowy w Toruniu w sprawie X Nc 4690/18 w części – co do kwoty 285 zł (dwieście osiemdziesiąt pięć złotych) ;

II. umarza postępowanie w zakresie kwoty 285 zł (dwieście osiemdziesiąt pięć złotych) ;

III. w pozostałym zakresie nakaz zapłaty z dnia 6 września 2018r. wydany przez Sąd Rejonowy w Toruniu w sprawie X Nc 4690/18 utrzymuje w mocy;

IV. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Katarzyna Malinowska

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) SA w B. wniosła o zasądzenie od pozwanej M. D. kwoty 1968,52 zł z umownymi odsetkami za opóźnienie od dnia 26 maja 2018 r. oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu powołano się na wystawienie weksla. W wykonaniu zobowiązania tutejszego Sądu, powód sprecyzował żądanie odnośnie odsetek wskazując, że domaga się odsetek ustawowych za opóźnienie.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu nakazowym z weksla z dnia 6 września 2018 roku Sąd Rejonowy w Toruniu w sprawie X Nc 4690/18 orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W ustawowym terminie pozwana wniosła zarzuty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości. Pozwana podniosła zarzut nie wykazania istnienia roszczenia zarówno co do należności głównej, jak i należności ubocznych, oraz zarzut niedozwolonych klauzul umownych, zarzut nieudowodnienia wypowiedzenia umowy.

W odpowiedzi na zarzuty strona powodowa podtrzymała żądanie pozwu i cofnęła powództwo w zakresie kwoty 285 zł.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 8 października 2015 roku pozwana M. D. podpisała umowę pożyczki gotówkowej z (...) SA w B.. Pożyczkodawca udzielił pożyczki w kwocie 2872 zł, na którą to kwotę składała się całkowita kwota pożyczki – 1000

zł, koszt ubezpieczenia – 1622 zł, opłata przygotowawcza – 250 zł, wynagrodzenie umowne – 152 zł. Pozwana łącznie z odsetkami miała spłacić kwotę 3024 zł w 36 miesięcznych ratach po 84 zł. Do umowy dołączone zostało OWU dotyczące ubezpieczenia. Zabezpieczeniem spłaty pożyczki był weksel In blanco wystawiony przez pozwaną.

Okoliczność bezsporna oraz dowód:

- umowa pożyczki. – k. 35-40
- Harmonogram spłat – k. 41
- OWU dot. ubezpieczenia – k. 42-43,
- oryginał weksla – zabezpieczony w depozycie do sprawy,
- deklaracja wekslowa – k.44

Pozwana początkowo spłacała raty pożyczki z opóźnieniem, następnie przestała ją spłacać. W dniu 25 kwietnia 2018 r. powód wypowiedział umowę pożyczki i wypełnił weksel na kwotę 2068,52 zł. Wezwano pozwaną do wykupu weksla. Pozwana nie wykupiła weksla.

Okoliczność bezsporna oraz dowód:

- oryginał weksla –zabezpieczony w depozycie do sprawy
- wypowiedzenie umowy z dowodem nadania i wydrukiem z systemu śledzenia przesyłek – k. 53-58

W związku z wypowiedzeniem umowy składkę ubezpieczenia obniżono o kwotę 1086,46 zł

Bezsporne

Po wniesieniu powództwa pozwana zapłaciła 285 zł.

bezporne

Sąd zważył co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie okoliczności bezspornych i dokumentów przedłożonych przez stronę powodową. Dowody z dokumentów uznane zostały za wiarygodne, bowiem ich wiarygodność nie wzbudzała wątpliwości Sądu, a ich autentyczności nie podważała strona pozwana.

Bezsporne w przedmiotowej sprawie było to, że strony łączyła umowa pożyczki. Bezsporne było również to, że pozwana na zabezpieczenie pożyczki wystawiła powodowi weksel in blanco. Spór dotyczył natomiast zasadności dochodzonego roszczenia wobec podniesienia zarzutów przeciwko stosunkowi podstawowemu, skutkujących nieprawidłowym wypełnieniem weksla.

Zasadniczo zobowiązanie wekslowe ma charakter abstrakcyjny. Przed wydaniem nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, bada się jedynie sam dokument wekslowy. Powód może bowiem żądać wydania nakazu zapłaty przeciwko każdemu zobowiązanemu z należycie wypełnionego weksla. Obowiązki posiadacza weksla ograniczają się wyłącznie do złożenia weksla do akt i wyartykułowania żądania odpowiedniej treści. Z kolei sąd rozpoznający zarzuty od nakazu zapłaty, który został wydany na podstawie weksla, może uwzględnić tzw. stosunek podstawowy, a więc ten stosunek zobowiązaniowy, w związku z którym weksel został wystawiony. Sąd może to jednak uczynić jedynie wówczas, gdy strona zainteresowana przeniesieniem sporu na taką płaszczyznę podejmie stosowne czynności. Sąd nie ma obowiązku działać w tym zakresie z urzędu. Pozwany może zatem kwestionować samo istnienie lub rozmiar roszczenia wekslowego ze względu na jego związek ze stosunkiem podstawowym (wyrok SN z dnia 24 października 2000 r., V CKN 136/00 wraz z aprobującymi glosami M. Kalińskiego oraz P. Machnikowskiego). Taka możliwość pozwala na

stwierdzenie, że w przypadku weksła wystawionego in blanco następuje osłabienie jego abstrakcyjnego charakteru. Osłabienie abstrakcyjności zobowiązania wekslowego ucieleśnionego w wekslu in blanco przejawia się w tym, że po wniesieniu zarzutów od nakazu zapłaty wydanego na podstawie weksła gwarancyjnego, spór z płaszczyzny stosunku prawa wekslowego przenosi się na ogólną płaszczyznę stosunku prawa cywilnego. W praktyce oznacza to, iż strony procesu mogą powoływać się na podstawy faktyczne i prawne wynikające z łączącego je stosunku prawnego, który jest źródłem dochodzonego przez powoda roszczenia cywilnoprawnego (uchwała 7 sędziów SN z dnia 7 stycznia 1967 r., III CZP 19/66, OSNP 1968, nr 5, poz. 79; wyrok SN z dnia 14 marca 1997 r., I CKN 48/97, OSNC 1997, nr 9, poz. 124 wraz z aprobowanymi glosami A. Szpunara oraz W. Kubala; wyrok SA w Białymstoku z dnia 6 grudnia 2012 r., I ACa 633/12, Lex nr 1254286). W uwzględnieniu powyższych uwag, Sąd rozpoznał zarzuty podniesione przez stronę pozwaną.

Zgodnie z treścią art. 720 kc przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy. Szczegółowo prawa i obowiązki stron zostały uregulowane w umowie pożyczki.

Strona powodowa zgodnie z treścią art. 6 kc powinna wykazać zasadność roszczenia. Pozwana zakwestionowała dochodzone pozwem roszczenie co do wysokości.

Ustawa z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 993) stanowi w art. 3 ust 1 i ust 2 pkt 1, iż przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki(...)

W ocenie Sądu w oparciu o przedłożone dokumenty roszczenie powoda można było uznać za należycie udowodnione w myśl art. 6 k.c.

Sąd nie podzielił poglądu pozwanego, iż w treści łączącej strony umowy znajdowały się niedozwolone postanowienia umowne, bowiem zgodnie z art. 385¹ § 1 kc postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

Aby uznać klauzulę umowną za niedozwoloną muszą zostać spełnione wszystkie przesłanki łącznie.

Podkreślić należy, iż świadczenie główne umowy zostały wskazane wyraźnie. Na pierwszej stronie umowy jasno wskazano jakie kwoty zobowiązany jest zwrócić pozwana.

Podkreślić należy, iż mogąca budzić wątpliwości kwota 1622 zł kosztów ubezpieczenia została zmniejszona o kwotę 1086,46 zł, a więc obciążono w rzeczywistości pozwaną kwotą 535,54 zł, która nie budziła zstrzeżeń.

W tym miejscu nadto należy podkreślić, iż umowa dotycząca opłaty przygotowawczej 250 zł i wynagrodzenie umowne w kwocie 152 zł mieści się w narzuconych w art. 36a ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 993) ramach ustalających maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu konsumenckiego.

W niniejszej sprawie wskazać należy, że opłata przygotowawcza i wynagrodzenie umowne stanowią dodatkowe wynagrodzenie z tytułu udzielenia pożyczki. Pożyczkodawca, dopóki nie stanowi to rażącego naruszenia interesów konsumenta i nie kształtuje to jego praw i obowiązków w sposób sprzeczny z ustawą czy dobrymi obyczajami może wysokość prowizji kształtować wedle własnego uznania. Kwestią konsumenta jest następnie to, czy tak zarysowana wysokość opłaty jest z jego perspektywy atrakcyjna, czy też nie. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie nie można uznać takiego zapisu za abuzywny.

Nadto w sposób należyty powód wykazał wypowiedzenie umowy. Przedłożył dokument wypowiedzenia umowy z dowodem nadania i wydrukiem z systemu śledzenia przesyłek (k. 53-58).

Pierwotnie pozwana miała zapłacić 3024 zł, kwota ta została pomniejszona o 1086,46 zł kosztów ubezpieczenia. Powód pomniejszył dochodzoną kwotę o wpłaty dłużniczki, ale obciążył powódkę kosztami 303 zł windykacji.

W konsekwencji Sąd doszedł do przekonania, że pozwana nie wykazała, że weksel został nieprawidłowo wypełniony. W tym miejscu podkreślić należy, że inicjatywa dowodowa w zakresie wykazania nieprawidłowości szczegółowego wyliczenia dochodzonej kwoty, w tym konieczność przedłożenia dowodów wpłat, odniesienie się do poszczególnych składników dochodzonej kwoty należała do strony pozwanej.

Mając powyższe na względzie Sąd uznał w oparciu o art. 720 k.c. w zw. z art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim, że słusznie powód domagał się zasądzenia kwoty 1968,52 zł pomniejszonej o kwotę 285 zł i na podstawie art. 496 kpc utrzymał w mocy nakaz zapłaty z dnia 6 września 2018 roku wydany przez Sąd Rejonowy w Toruniu w sprawie X Nc 4690/18.

W punkcie II wyroku umorzono postępowanie w związku z częściowym cofnięciem powództwa na podstawie art. 355 kpc.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc. Na zasądzone koszty składa się kwota 300 zł wynagrodzenia pełnomocnika będąca różnicą pomiędzy stawkami wynagrodzenia pełnomocnika w postępowaniu nakazowym i zwykłym.

SSR Katarzyna Malinowska